

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irena Grymuza
Protokolant:	st. prot. Magdalena Hałabis

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2015 roku w Lublinie

sprawy R. B.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania R. B.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L.

z dnia 19 lipca 2014 r.

(...).(…).1.(...).2014

I. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że zalicza wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 31 marca 2017r.;

II. oddala odwołanie w pozostałej części.

Sygn. akt VII U 928/14

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 19 lipca 2014 roku w sprawie znak (...).953.1.(...).2014 Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 17 czerwca 2014 roku nr (...).(…).256.2014 zaliczające R. B. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do 30 czerwca 2015 roku. W uzasadnieniu wskazano, iż naruszenie sprawności organizmu R. B. powoduje konieczność częściowej pomocy osób innych w pełnieniu ról społecznych oraz zdolność do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej. Jednakże schorzenia wnioskodawcy nie powodują całkowitej zależności od innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życia codziennego. Również jego schorzenia nie powodują konieczności zamieszkiwania w oddzielnym pomieszczeniu (orzeczenia k. 16 i 21 akt (...)).

Od powyższego orzeczenia w dniu 20 sierpnia 2014 roku (data wpływu do (...)) złożył odwołanie R. B. podnosząc, iż ze względu na stan zdrowia powinien być zakwalifikowany do znacznego stopnia niepełnosprawności (odwołanie k.1-2).

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując swoje stanowisko zawarte w orzeczeniu z dnia 19 lipca 2014 roku (odpowiedź na odwołanie k. 6-6v).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2014 roku (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. wydał orzeczenie o stopniu niepełnosprawności R. B. nr (...). (...).256.2014, w którym ustalił konieczność częściowej pomocy osób drugich w pełnieniu ról społecznych wnioskodawcy oraz zdolność do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i zaliczył wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 30 czerwca 2015 roku (orzeczenie k. 21 akt (...)).

W dniu 25 czerwca 2014 roku R. B. wniósł odwołanie od powyższego orzeczenia (odwołanie k. 20 akt (...)). W jego wyniku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (k. 16 akt (...)).

Sąd w niniejszej sprawie, postanowieniem z dnia 03 lutego 2015 roku dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów psychologa, psychiatry, neurologa, urologa i dermatologa zlecając im zapoznanie się z aktami sprawy, przebadanie skarżącego i wydanie opinii, w której wypowiedzą się, czy stan zdrowia wnioskodawcy uzasadnia uznanie go za osobę niepełnosprawną, a jeżeli tak, to od kiedy, dlaczego, w jakim stopniu oraz jak długo niepełnosprawność ta będzie trwała (postanowienie k. 8).

W opinii z dnia 02 marca 2015 roku biegli sędziwi wskazali, że skarżący jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym (symbol 10-N) do 31 marca 2017 roku. Biegli uznali, że stan zdrowia wnioskodawcy nie powoduje takiego naruszenia sprawności organizmu, które uniemożliwiłoby zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych bez stałej lub długotrwałej opieki innych osób a wnioskodawca wymaga jedynie częściowej pomocy innych osób (opinia k. 16, 21).

Z powyższą opinią nie zgodził się pełnomocnik wnioskodawcy (matka M. B.) podnosząc, iż syn wymaga stałej opieki i pomocy z jej strony (k. 39-39v).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o powołane dowody i w tym też zakresie Sąd Rejonowy obdarzył je wiarą. Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, albowiem ich prawdziwość nie była przedmiotem zarzutu żadnej ze stron.

Ponadto ustaleń Sąd Rejonowy dokonał też w oparciu o wywołaną opinię sądowo – lekarską. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Sąd podzielił dokonane w opiniach ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia. Zdaniem Sądu Rejonowego wywołana w procesie opinia wskazuje jednoznacznie, że R. B. jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Niepełnosprawność ta będzie trwać do 31 marca 2017 roku. Schorzenia, na które cierpi nie uzasadniają orzeczenia niepełnosprawności w stopniu znacznym, gdyż R. B. nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Wydanie opinii biegli poprzedzili szczegółowym zapoznaniem się z aktami sprawy, całością dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia wnioskodawcy i przebadaniem skarżącego. Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że opinia ta jest fachowa, kompetentna i rzetelna. Sąd nie dopatrywał się w sporządzonej w sprawie opinii nieścisłości i luk uniemożliwiających stanowcze wyjaśnienie istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy kwestii spornej, wymagającej wiadomości specjalnych.

Przeciwnie okoliczności wskazywane na rozprawie przez pełnomocnika wnioskodawcy - matkę M. B. (k. 39-40) wskazują, że jej syn nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. R. B. jest w stanie sam zjeść, ubrać się,

porusza się samodzielnie. Wymaga jedynie, z uwagi na swój stan zdrowia psychicznego, stałej pomocy i nadzoru ze strony matki.

Dlatego Sąd uznał, że zastrzeżenia pełnomocnika wnioskodawcy do złożonej opinii nie mogą być uwzględnione, w szczególności nie mogą stanowić podstawy do dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych. W orzecznictwie sądowym utrwalony jest już pogląd, że samo niezadowolenie strony z ustaleń biegłego nie uzasadnia wywoływania kolejnych opinii innych biegłych chyba, że strona wykaże, że złożona opinia biegłego lekarza jest niespójna, niekompletna, wyciągnięte przez biegłego wnioski są nielogiczne albo sprzeczne z dokumentacją medyczną (zob. wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 r. I PKN 20/99OSNP z 2000 nr 22 poz. 807).

Także sam fakt zaliczenia R. B. do znacznego stopnia niepełnosprawności w okresie od 18 grudnia 2004 r. do 17 grudnia 2006 r. (orzeczenie k. 33 akt (...)) nie zmienia oceny opinii biegłych. Orzeczenie to było wydane we wcześniejszym okresie czasu-przed ukończeniem 18 roku życia przez wnioskodawcę. Jak wynika z jego treści znaczny stopień niepełnosprawności miał charakter okresowy a ponowna ocena jego stanu zdrowia nie potwierdziła konieczności zaliczenia R. B. do znacznego stopnia niepełnosprawności w okresie czasu, objętym spornym orzeczeniem.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy okazało się zasadne jedynie w części.

Stosownie do treści art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. 2011, nr 12, poz. 721) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Po myśli zaś art. 4 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza – zgodnie z ust. 4 cyt. przepisu – naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Tak jak wskazano, w niniejszej sprawie oceny stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy dokonali lekarze sądowi o specjalizacji odpowiadającej schorzeniom skarżącego. Ze sporządzonej przez nich opinii jednoznacznie wynika, że rozpoznawane u R. B. schorzenia naruszają sprawność organizmu kwalifikowaną jako niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym. Naruszenie tej sprawności organizmu u wnioskodawcy wymaga jedynie częściowej pomocy i opieki innych osób w pełnieniu ról społecznych. R. B. nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Zachował on zdolność do pracy, jednak wyłącznie w warunkach pracy chronionej. Ostatnie ustalenie biegłych jest zgodne z orzeczeniem Komisji lekarskiej ZUS z dnia 15 kwietnia 2014 r. (k. 37 akt (...)). Biegli sądowi, w przeciwieństwie do Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, uznali jednak, że niepełnosprawność R. B. będzie trwać do 31 marca 2017 roku. W tym zakresie odwołanie wnioskodawcy należało uznać za zasadne, a zaskarżone orzeczenie (...) należało zmienić.

Niemniej jednak w związku z tym, że na obecnym etapie brak jest podstaw do zaliczenia R. B. do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności, a to wobec braku spełnienia przesłanek z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych Sąd w pozostałym zakresie jego odwołanie oddalił.

W tych okolicznościach, na podstawie wskazanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Rejonowy orzekł, jak w sentencji wyroku.